

Arrest

nr. 222 937 van 20 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 4 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 mei 2016 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 maart 2017 weigert de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 27 maart 2017 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) uitgereikt.

Op 8 september 2017, bij arrest nr. 191 778, weigert de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 4 oktober 2017 dient de verzoekende partij opnieuw een verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 november 2017 wordt dit verzoek onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 23 november 2017 wordt aan de verzoekende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) uitgereikt. Op 22 december 2017 dient de verzoekende partij een beroep in tegen deze beslissing. Het beroep is bij de Raad gekend onder rolnummer 214 238.

Op 18 april 2018, bij arrest nr. 202 654, verwerpt de Raad het beroep tegen de beslissing van 16 november 2017 waarbij de aanvraag om internationale bescherming niet onvankelijk werd verklaard.

Op 3 mei 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nogmaals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam: N.M. (...)

voornaam: A. (...)

geboortedatum : (...).1993

geboorteplaats : Harardere

nationaliteit: Somalië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 16/11/2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 18/04/2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een negatieve beslissing genomen over het beroep tegen deze beslissing van niet-ontvankelijkheid.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 03/05/2016 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.”

Op 23 mei 2018 heeft de verzoekende partij een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend. Op 31 augustus 2018 wordt deze aanvraag wederom niet onvankelijk verklaard. Ook tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 29 november 2018, bij arrest nr. 213 155, verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissing van 31 augustus 2018.

Op 24 september 2018 heeft de verzoekende partij een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend. Op 8 januari 2019 wordt deze aanvraag opnieuw niet ontvankelijk verklaard.

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij volgende exceptie van onontvankelijkheid aan:

“Verzoeker werd d.d. 27 maart 2017 bevolen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Verzoeker dient hier uitvoering aan te geven. Hij toont derhalve niet aan wat het nut is van een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel, gelet op het vorige bevel dat aanwezig is in het rechtsverkeer.”

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt de onontvankelijkheid van het beroep vast, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert, en G. Debersaques, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 27 maart 2017 reeds bevolen werd het grondgebied te verlaten door middel van een bijlage 13quinquies. Deze beslissing, die niet werd aangevochten, is definitief aanwezig in het rechtsverkeer en principieel uitvoerbaar. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Een vernietiging van de bestreden beslissing, die de verzoekende partij opnieuw beveelt het Belgisch grondgebied te verlaten, doet bijgevolg geen afbreuk aan de verplichting die op de verzoekende partij rust om het grondgebied te verlaten.

Evenwel kijkt de Raad na of er sinds de afgifte van het laatste bevel verdragsrechtelijke bepalingen, zoals het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, in het gedrang komen.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), en van artikel 7 van het Handvest van de

Grondrechten van de Unie dat hiermee inhoudelijk overeenstemt, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij hieromtrent aan dat geen belangenafweging gebeurde waarbij rekening werd gehouden met alle relevante feiten en omstandigheden inzake haar opgebouwde privéleven in België gedurende haar asielprocedure.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In voorliggende zaak beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is een feitenkwestie.

De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij met haar betoog in gebreke blijft om het bestaan van een privéleven aan te tonen. Bijgevolg laat het betoog niet toe een schending van artikel 8 van het EVRM vast te stellen.

De verzoekende partij haalt noch in haar verzoekschrift, noch ter terechtzitting elementen aan die kunnen wijzen op het feit dat zij alsnog belang zou hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing doordat de nietigverklaring haar enig voordeel zou opleveren. Evenmin blijkt het bestaan van dergelijke elementen uit het administratief dossier.

De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij geen wettig belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De exceptie van de verwerende partij kan worden aangenomen.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting twintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU